

[Madsen-Mygdal.]

om det er berettiget eller ikke. Men vort Forslag gaar ud paa Laan, og jeg vil da sige, at det er første Gang . . . (Afbrydelse). Ja, det kommer om et Øjeblik; der er et æret Medlem, der afbryder mig og siger: Amtsskatter. Men nu taler jeg om Laan i December-Termin til Betaling af Renter og Afdrag, og jeg vil da sige, at hvis den højtærede Finansminister rejser det Krav her, at der skal være Dækning, saa er det første Gang, at vi overfor saadanne Laan rejser dette Krav. Og hvis den højtærede Finansminister nu har den Opfattelse, at der skal være Dækning selv for Laan, saa maa jeg sige, at saa undrer det mig, at Ministeren i Foraaret, da vi satte ind, at der skulde laanes 10 Mill. Kr. til Erhvervenes Laanefond til Laan ved Opnaelse af Akkordordning, at Ministeren da kunde gaa ind for det. For selv om jeg var med dertil — jeg stillede selv Forslag derom og var naturligvis ogsaa med til at gennemføre denne Lov og mener, den er rigtig og forsvarlig, naar Formaalet tages i Betragtning —, saa maa jeg indrømme, at Staten har neppe nogen Sinde laant Penge ud, der er saa yderligt anbragt som dem, der anbringes i Akkordlaan, for de anbringes udenfor Værdierne, og naar de i en Krisetid som denne anbringes udenfor Værdierne, saa er der en stor Risiko og sikkert den største Risiko, som der nogen Sinde har været i Udlaan fra Staten; men det er dog Laan, og der er Mulighed for, at de kommer tilbage. Men hvor kunde da Finansministeren i Foraaret gaa med til, at disse Penge tilvejebragtes ved Laan? Jeg bebrejder ham det ikke, jeg mener, det er rigtigt; der er laant mange, mange Millioner ud af Erhvervenes Laanefond, og de er ikke sikre allesammen, der er endda nogle af dem, der er meget usikre. Men de Laan, her er Tale om fra vor Side, det er Laan til solvente Landmænd, det er indenfor Grænserne, og det er Laan, som der i høj Grad er Udsigt til kommer tilbage, saa jeg mener, at hvis Finansministeren vil følge den Praksis, der hidtil er fulgt, og den, som han selv fulgte i Foraaret, saa er der ingen Grund til at kræve Dækning for de Laan, her er Tale om.

Med Hensyn til Amtsskatternes Nedsættelse saa er det ganske rigtigt, at der skal Statskassen betale disse 15 Mill. Kr. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Det er kun 8 Millioner!) Nej, det er 15 Millioner, det er jo ikke til Landbrugsejendomme alene, det er til samtlige Ejendomme paa Landet . . . (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*). Nej,

det er ikke blot til Landmænd, det er alle de, der bor paa Landet, der skal have Lettelse; hvis den højtærede Indenrigsminister vil læse vort Forslag, kan han se, at saaledes er det. De Penge, der skal til, det er Halvdelen af Skatterne; disse er i Aar, Sønderjylland mediberegnet, 30,4 Mill. Kr., Halvdelen deraf bliver 15 Mill. Kr. Disse Penge skal altsaa tilvejebringes, og derom har vi sagt, at først bør det Overskud, der er, og som man har omtalt saa stærkt, anvendes, og hvis ikke det er tilstrækkeligt, saa maa de skaffes gennem Besparelser og gennem en Luksusbeskatning, som vi er villige til at gennemføre, men som det ikke er os muligt at stille Forslag om, forinden vi er i Forhandling med den højtærede Finansminister — det vil vistnok den højtærede Finansminister indrømme os — en Forhandling, som vi jo var rede til at gaa ind i. Og Finansministeren vil vel ikke benægte, at det meget vel lader sig gøre gennem Luksusbeskatning ekstraordinært at tilvejebringe disse Penge, selv om de skulde tilvejebringes alle sammen paa denne Maade, hvad dog neppe vilde være fornødent.

Saa besvarede den højtærede Finansminister mit Spørgsmaal angaaende de her foreslaaede Toldforhøjelser set i Forhold til den nylig vedtagne Oslo-Konvention. Ja, efter det Svar, jeg fik, forstaaer jeg meget godt, at det ikke blev den højtærede Udenrigsminister, som jeg egentlig først havde henvendt mig til, der kom til at svare, men at det blev overdraget til Finansministeren at give mig det Svar. Den højtærede Finansminister mener altsaa, at i særlige Tilfælde — det er ganske rigtigt, det staar i Artikel 5 — hvor det gælder om at handle hurtigt og det er særlig paatrængende, kan man gøre det, naar det drejer sig om fiskale Toldsatser. Her maa Regeringen altsaa mene, at det var nødvendigt at handle særlig hurtigt for at kunne inødekomme de Konservatives Ønske, for jeg tager jo neppe fejl i, at det er dem, der har ønsket denne Æbletold og denne Silketold, og hvis det kan bruges som Begrundelse for, at det er paatrængende nødvendigt at handle hurtigt, ja, saa bliver det ikke svært i Fremtiden at finde Begrundelser. Men jeg maa sige, at hvis den højtærede Finansminister mener at kunne hævde, at der her er Tale om fiskale Toldsatser, saa tror jeg ikke, at der eksisterer andet end fiskale Toldsatser. Og det vil sige, at hele Konventionen indskrænker sig til Artikel 5, og saa er der jo ikke meget tilbage af hele Herligheden; saa gaar det her, som det desværre saa ofte er gaet med alle de Aftaler, der er